

Pere Mayor, secretari general de la Unitat del Poble Valencià (UPV)

“El nacionalisme cultural acabarà en el no-res, si no té traducció política”

Quan tots els partits preparen la maquinària per a les eleccions estatals de l'any vinent, al País Valencià es parla cada vegada més de nacionalisme. Política d'aliances, estratègies de treball, relacions institucionals..., heus ací alguns dels aspectes d'aquest debat que s'anima.

Com veu l'aparició al si de la UPV del corrent intern 'Esquerra i País' i algunes crítiques que ha fet, com ara que hi ha un estancament polític i ideològic del partit?

—En primer lloc, dins la UPV són pèssims els corrents. Ara n'apareix un que encara no ha presentat cap document al si d'UPV i que només existeix a nivell de mitjans de comunicació, de reunions entre ells... Però, en tot cas, és gent que s'ha presentat a unes eleccions internes i que té la representativitat que té. Si són un 2%, aquesta és la representativitat que tenen dins el partit.

—*¿No és preocupant que, aquest corrent, l'integrin bàsicament quadres i líders de la ciutat de València?*

—Aquest grup tampoc no té majoria a l'assemblea de la ciutat de València; no hi és el secretari general de València ciutat, ni el d'organització... El que sí que diria és que és una gent que es va posicionar molt clarament en favor d'un pacte amb Esquerra Unida a la ciutat i que després, no sé si és casualitat o no, apareix just en el mateix moment que en EU apareix també un corrent que es diu nacionalista. Amb una diferència, i és que el corrent dit nacionalista d'EU apareix i no fa cap crítica a la seua organització i el corrent intern de la UPV sí que fa crítiques dures contra el partit.

—*En tot cas, la incidència de la UPV a la ciutat de València és encara una de les assignatures pendents. ¿Continua pensant que això és degut en part a la imatge de radicalitat que afirma que té el partit?*

—Una imatge radicalitzada, la tenim. Segurament pel fet de ser un partit nacionalista, ja que el nacionalisme sol tenir aquesta imatge en aquest país, en particular a la ciutat de València. Això va superant-se fent política d'una altra manera; no mirant-se el melic i parlant tan sols de les essències; treballant al carrer; i, sobretot, fent feina des de les institucions, fent gestió. Però, sense cap dubte, en els llocs on la

UPV té representació, aquest problema s'ha superat en major mesura. La Unitat del Poble Valencià és un reflex del que representa la diversitat d'aquest país. ¿Com és possible, si no, que en una comarca tinga el 15% o el 10%, i en la del costat l'1%? És clar, on més presència d'UPV hi ha és on la cosa lingüística i nacional està més arrelada i on, per tant, hi ha més tradició de normalitat.

—*Encara que vostè denunciï aquesta imatge radical que té el nacionalisme, el fet és que darrerament sembla tot al contrari. Dins Esquerra Unida apareix un corrent nacionalista que dirigeix Pasqual Mollà; Unió Valenciana té una crisi perquè un sector que es diu nacionalista marxa i acusa UV de seguidisme del PP, etc.*

—El nacionalisme no ven prou per a configurar partits en opcions majoritàries, per a poder governar en la Generalitat. El que sí que pense és que el nacionalisme va creixent, i la UPV també és la millor constatació d'aquest fet. De tota manera, el cas d'UV no em serveix. De moment, hi ha un transfuguisme d'unes persones que, a més, tenen a veure poc amb el nacionalisme, tal com nosaltres l'entendem. Sí que hi ha una evolució d'alguns cercles del regionalisme cap a conceptes nacionals. Ara bé, respecte a nosaltres, tenim unes divisions que no és que siguin importants, sinó que són tan clares i tan profundes com per exemple el marc nacional o la definició sobre la llengua. D'altra banda, queda per saber la força de tot aquest moviment.

Respecte a la qüestió d'Esquerra Unida, tot aquest nacionalisme es demostra quan un governa o quan té la possibilitat de condicionar el pressupost de la Generalitat valenciana. Per tant, jo crec que és més una declaració de bones intencions que altra cosa. I, en tot cas, la massa electoral i votant d'EU en prescindeix olímpicament —i ells ho saben també—, de tot això. ¿Què passaria si es presentara a les eleccions una Esquerra Unida del País Valencià i alhora

la Izquierda Unida de Julio Anguita?

—*¿Em ve a dir que no és possible que hi hagi un sector nacionalista dins Esquerra Unida?*

—A nivell personal, sí. Dins EU, dins el PSOE i fins i tot dins altres partits. L'exclusiva del nacionalisme, no la té la UPV, de cap manera. Hi ha nacionalistes que estan a casa, que no militen enlloc, hi ha nacionalistes que militen en partits espanyolistes —i jo no els lleve la patent de nacionalistes—. Ara bé, el que sí que dic és que la UPV és el màxim exponent del nacionalisme polític en aquest país. Però no perquè ho diga jo, sinó per anys de vida, per nivell de militància, per resultats electorals i per càrrecs institucionals.

—*¿Continua sent el mateix que ERC s'implanti a Guadalajara que a València?*

—No. Jo el que vaig dir és que ERC és molt lliure d'implantar-se on vulga. Ací o a Guadalajara.

—*¿És el mateix?*

—No, no. No és el mateix, de cap manera. En Guadalajara no crearia cap problema, faria riure, i ací crea un problema. No un problema per a la UPV, sinó un problema per al nacionalisme en general. Per exemple, reobre un tema que tants recursos dóna a un sector de la nostra societat, el de l'imperialisme català. Jo crec que la presència d'ERC al País Valencià té més a veure amb els seus plantejaments del que és el Principat de Catalunya que no ací. Crec que, en definitiva, li importa ben poc el nacionalisme al País Valencià.

—*¿Votar la UPV al País Valencià és com votar ERC al Principat?*

—No. Perquè, del mateix projecte nacional, també en parlen altres forces polítiques que es presenten a les eleccions. Fins i tot Convergència comença a parlar en algun congrés d'un marc nacional més ampli. Hi ha situacions nacionals i socials molt distintes, a Catalunya, a les Illes i al País Valencià, i els comportaments, en conseqüència, també han de ser diferents.

“Hi ha una evolució d'alguns cercles del regionalisme cap a conceptes nacionals, però les divisions entre nosaltres continuen sent molt profundes.”

RAFA GIL

Una cosa és el que ens agradaria i una altra la realitat. Colom ve, passa un dia i se'n torna a anar. En canvi, nosaltres vivim aquesta realitat cada dia.

—*En les pròximes eleccions estatals, vostè serà el candidat de la UPV per la circumscripció de València. ¿Quins resultats preveuen?*

—Sempre hi ha un objectiu que és fonamental: créixer. Mentre es cresca, la cosa va bé. Però, evidentment, l'objectiu últim serà traure representació, i per la circumscripció més probable, que és la de València. Això dependrà també molt dels recursos que tinguem i del panorama polític d'aquell moment, perquè m'imagino que hi haurà una gran campanya de l'esquerra espanyola sobre el vot útil, etc.

—*¿Quina creu que és la penetració real d'UPV dins la societat valenciana?*

—Setanta-cinc mil vots i el 4%, amb cent i no sé quants regidors, set o vuit alcaldes i un representant a la Diputació d'Alacant. Aquesta és la penetració electoral real de la UPV en xifres. I això que la UPV té més pes sociològic que electoral...

—*¿Pot explicar-ho?*

—Sí. Jo crec que el nacionalisme creix i puja. El que no s'ha demostrat, però, és que aquesta puja tinga una traducció política, que és el que caldria desitjar. Per exemple, tot allò que suposa el nacionalisme cultural i lingüístic en aquest país té, possiblement, el triple de pes i de representativitat que el

nacionalisme polític. Jo el que dic a tota aquesta gent és que el seu treball, que és molt digne i necessari i de futur, acabarà en el no-res, si no té traducció política. I avui per avui, aquesta traducció política és la Unitat del Poble Valencià. I és clar que la UPV creixerà en la mesura que tinga més adhesions i més gent que treballa en el seu projecte.

—*Tot i això, mentre la gent que fa cultura catalana al País Valencià sap perfectament quina és la seva nació, els seus límits i la seva realitat, i comparteix amb el Principat unes relacions normals, sembla que el món empresarial valencià no acaba de situar-se clarament en la mateixa direcció. ¿Els ha explicat la UPV quins són els objectius econòmics del nacionalisme?*

—Bé, això és cert. Però també és cert que cadascú és fruit del seu extracte social. I el nostre no és empresarial, sinó intel·lectual, universitari o de professions liberals, de gent que ideològicament se situa a l'esquerra. És veritat que, a aquests sectors, no hi hem arribat, però també és perquè dins l'empresariat no hi ha un marge prou important de nacionalisme. De tota manera, no s'ha d'oblidar que en l'etapa de la transició sí que hi ha algunes persones que ho intenten: des del Partit Democràtic del País Valencià, passant pel Partit Nacionalista del País Valencià, que majoritàriament és tot ell dins la UPV.

—*¿Comparteix la proposta de col·labo-*

ració entre el Principat i el País Valencià de tipus economicista que el president Jordi Pujol feia recentment a València?

—Crec que el president Pujol té raó, i és normal que com a nacionalistes hi estiguem d'acord. Les relacions han de ser distintes, no sols per qüestions nacionals i culturals, que també, sinó per raons econòmiques. De totes maneres, el país és molt més ampli i més plural. Jo sóc d'una comarca que ja fa moltes dècades que manté grans relacions econòmiques amb Sabadell, Manresa, Barcelona. Alcoi, Ontinyent són ciutats industrials del ram del tèxtil i la relació amb Catalunya és un fet consumat. I tot això vol dir que ací hem de superar el trauma que han imposat determinats sectors socials. Això no obstant, també cal dir una cosa: s'ha parlat durant molts anys dels Països Catalans, però mai no s'ha fet res de tangible, institucional o social. Se n'ha parlat molt i s'ha fet poc.

—*¿Per què la UPV utilitza un nacionalisme defensiu?*

—El nacionalisme de la UPV és defensiu en la mesura que nosaltres no som agressors sinó víctimes. En aquest sentit estem a la defensiva. Però no és un nacionalisme amb por. El que passa és que la UPV analitza la situació global d'aquest país, i això, possiblement, ciutadans d'altres parts de la mateixa nació no ho poden entendre.

Joan Morales